

HOMILIE CHRISTUS KONING - C 2010

In deze dagen is de discussie weer aangezwengeld over ons koningschap. Het is een onderwerp, dat met de regelmaat van de klok terugkomt. Wat mag de koningin nog doen? Wat is haar macht? Maakt zij deel uit van de regering? Mag zij ook eens wat zeggen of is zij enkel de persoon die gewapend met een schaar door het land mag trekken om overal lintjes door te knippen en vriendelijk naar de mensen te wuiven. Een koningin voor spek en bonen. Maar // het is niet de eerste keer, dat het koningschap ter discussie staat. Zo oud als het koningschap is, heeft het steeds vragen opgeroepen. Niet voor niets was het aanvankelijk voor de joden verboden om een koning te hebben. Toen zij toch erom vroegen om daarmee indruk te maken op de omliggende volkeren, werd hen door de profeet de parabel van de doornstruik voorgehouden. Want eerst was de wijnstok gevraagd of hij het koningschap ambieerde, daarna de vijgenboom, kortom de een na de ander liet de eer aan zich voorbij gaan, behalve de dorenstruik. Zo werd dus het koningschap voorgesteld, als een doornstruik. Aan het koningschap zou het volk zich enkel pijn doen. Het zou in hun vel prikken, want de koning zou belasting heffen om zijn veldtochten te betalen. Hij zou de zonen opeisen als soldaten. Opstandige steden zou hij platbranden. Geen goed woord voor de koning. Nog maar 200 jaar geleden vond Napoleon, dat zijn koningschap opgewaardeerd moest worden en hij riep zichzelf tot keizer uit. Hij eiste belastingen op en verplichtte de zonen soldaat te worden en hij ondernam een veldtocht naar Rusland. Inmiddels is het koningschap van gedaante veranderd. Maar de neigingen van de heren en dames politici die nu de macht verworven hebben, blijft eigenlijk dezelfde. Eigenbelang tegenover dienstbaarheid.

In dit weekend vieren wij het feest van Christus Koning. Wij zouden het evangelie van palmzondag verwacht hebben, waarin Jezus ons als een koning wordt voorgesteld, omgeven door juichende mensen, hem toezwaaiend met palmtakken, maar nu niets van dat alles. Ook bij die feestelijke intocht in Jeruzalem zat Jezus niet op een paard, maar gewoon op de rug van een ezeltje. Jezus is slechts een ezelenkoning. Geen pracht- en praalkoning. Daarentegen op het feest van Christus Koning hoorden wij het verhaal van diens kruisiging. Hij is niet omgeven door een jubelende menigte maar er zijn enkel hatelijke opmerkingen te horen. "Anderen heeft Hij gered; laat Hij zichzelf eens redden, als Hij de koning, de Messias van God is, de uitverkorene!" De soldaten brachten Hem zure wijn, en ook zij voegden Hem spottend toe: "Als Gij de koning der Joden zijt, red dan Uzelf."

Een koning aan het kruis, een gekruisigde koning. Verraden, verloochend. Zijn beste vrienden zijn op de vlucht. Alleen zijn moeder is bij Hem. Geen kroningsritueel, ofschoon boven zijn hoofd een bordje hangt met de woorden: 'de koning van de joden'. Het verhaal heeft niets koninklijks. Hier hangt iemand aan het kruis die tot spot geworden is. Moeten wij naar zo'n machteloze koning opzien? Moeten wij op zo'n machteloze koning onze hoop stellen?

Wij hebben er moeite mee, want wat is de macht Gods waard in deze wereld? Zo vaak roepen wij het uit: Waarom laat God het lijden toe? die oorlogen, die onderdrukking? De familieruzies? Het doet ons uitroepen: God waar ben je? want in onze ogen kan een gekruisigde God natuurlijk geen oplossing zijn. Dat lijkt immers een zwakke God, de God die aan de kant gezet kan worden, zoals zovelen inderdaad doen.

Maar God heeft in deze wereld niet voor de macht gekozen. God hij heeft steeds de uiterlijke macht afgewezen, want die macht heeft zich met geweld en onderdrukking

opgelegd. De macht van God is de macht van de kwetsbare liefde, die gekruisigd kan worden. Zijn innerlijke vrijheid is zo groot, dat hij niet vastzit aan zijn eigen belangen, zelfs niet aan zijn eigen leven. Maar deze kwetsbare macht is de enige macht die deze wereld van binnenuit kan veranderen.

Zo zeer heeft God voor mensen gekozen, dat Hij in Jezus gelijk is geworden aan de minste onder de mensen. Voor ons heeft Hij zijn leven gegeven, opdat wij mensen tot leven zouden komen. Zo toont Jezus koninklijk te zijn. Wij danken Hem aan het einde van dit kerkelijk jaar, waarin wij meebeefd hebben, hoe Hij in ons midden zijn Blijde Boodschap heeft verkondigd, deze met wondertekens heeft bevestigd en zich er garant voor gesteld heeft met zijn eigen leven. Amen.